

[Tove Jørgensen.]

nogen begrænsning i modtagerens politiske eller sociale rettigheder;«.

At deltage i en arbejdskonflikt kan muligvis være overenskomststridigt, men det er ikke en kriminel handling, selv om der er stærke ønsker fremme om at kriminalisere den. Det er en politisk ret, der er tale om, og hvis man vil nægte hjælp under henvisning til deltagelse i en sådan konflikt, vil jeg tro, at der bliver tale om et brud på denne pagt, som vi har erklæret os for bundet af. Vi ønsker en juridisk vurdering af dette forhold og har allerede på et tidligere tidspunkt rejst det i socialudvalget.

Vi er således ikke alene uenige i selve forslagens indhold, men betvivler tillige, at en ændring af lovgivningen i denne retning kan finde sted uden brud på indgåede internationale aftaler.

Inge Krogh (KrF):

De er uægtelig et meget aktuelt og meget vanskeligt problem, der bliver taget op i dette forslag. Det er ganske klart efter bistandsloven, at der skal hjælpes kortvarigt med hjælp af en sådan størrelse, at levestandarden kan opretholdes. Det kan måske synes urimeligt specielt i tilfælde af overenskomststridige strejker, men på den anden side kan man jo ikke lade mennesker blive ødelagt i den situation.

Jeg har diskuteret det noget med forskellige sociale udvalg, og det lader til, at de er øvede i at skønne. Desuden er der jo et udmærket cirkulære, som jeg egentlig synes i hvert fald lægger visse grænser. Netop det, at man er tilbageholdende med at udbetale, altså venter noget, og stiller lidt stærkere krav end vel nok normalt om tilbagebetaling, synes jeg under alle omstændigheder er noget, vi bør og skal diskutere i udvalget.

Hjortlund Christensen (DR):

Det arbejdsmarkedssystem, vi kører efter herhjemme, hvor regering og folketing har for vane at tage ansvaret fra arbejdsmarkedets parter, beforder bl. a., at de strejkende, de fyrede, de lockoutede og andre kollektivt kommer i økonomiske vanskeligheder, og det er jo ikke altid den enkeltes ønske. Bistandslovens fædre og mødre har ikke absolut taget højde for denne situation, og derfor er der vel også grund til at ændre lovgivningen, men efter min mening bør hjælpen gives som lån, der sand-

synligvis også bør forrentes. Det kan jo ikke være meningen, at en strejke skal kunne befordre, at parterne trækker konflikten ud på bekostning af medborgernes skatter for at løse de kæmpendes problem. Det må være klart, at hvis man vil opnå noget ved at strejke og måske endda strejke ulovligt, må man også gøre en indsats. Men det må også være sådan, at disse strejkendes familier, i den periode det varer, kan have en situation, der er tålelig.

Tyroll (VS):

Det kan da kun glæde mig, at der er nogle, der synes, denne sag er vanskelig, men jeg tror nok, at den eneste vanskelighed, der ligger i sagen, er, at man har svært ved at få tilsløret sine intentioner i dette forslag tilstrækkelig godt, når man vil ændre bistandsloven, for ikke at få sine aktiviteter til at se alt for sorte ud.

Det, man tilstræber, er jo ikke en neutralitet i forhold til arbejdskonflikter. Hvis man ser på dette forslag og ikke ser på, at det er de konservative, der har fremsat det, kan man næsten sige, at folketinget skulle træffe en beslutning om at se i øjnene, at bistandsloven fungerer sådan, som den rent faktisk gør, og det ville jo være temmelig overflødig.

Når man så ser på, at det er de konservative, der har fremsat det, bliver man klar over, at det drejer sig om at få undergravet det indhold og de intentioner, der var i bistandsloven, at få undergravet den på dette punkt, som det allerede i et vist omfang har fundet sted i forbindelse med det cirkulære, der er udsendt, og som altså helt klart tager stilling til arbejdskampen under dække af neutralitet, ved at sætte lighedstegn mellem neutralitet og det, at bistandsloven kommer til at fungere til fordel for arbejdsgiverne.

Det, de konservative ønsker, er jo simpelt hen at få lejlighed til at føre kniven helt til bunds. Hvad mener man med, at familier er i nød? Der er jo allerede i det cirkulære, der er udsendt, sat ret kraftige begrænsninger, dels selvfølgelig derigennem at man har fastslået, at der skal være tale om tilbagebetaling, dels ved at man kan udskyde tidspunktet for, hvornår der ydes bistand, dels ved en masse andre foranstaltninger, som forekommer at være ret så specielle i forhold til disse arbejdskampe.

Er der tale om, at man egentlig vil stræbe efter neutralitet fra de konservatives side? Det synes ikke at være tilfældet. Vi har jo ikke set